

много жерави погинаха. Тя едва се бѣше спасила. А сега? Какво ще стане съ нейната рожба?...

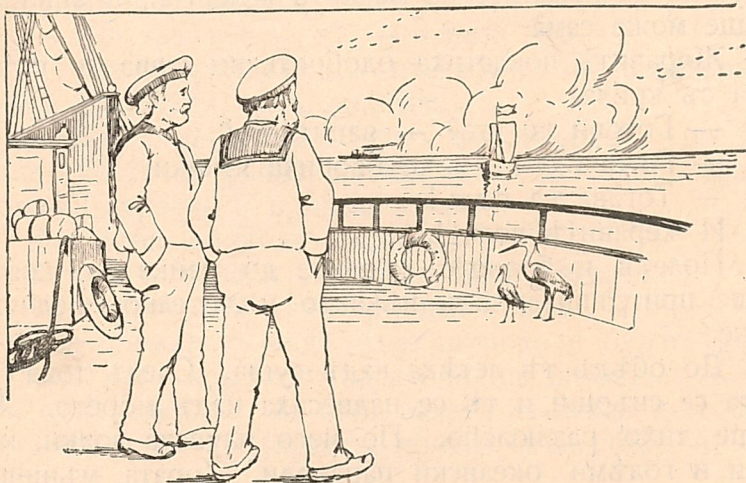
И, наистина, къмъ вечерята тъмни и буреносни облаци покриха цѣлото небе. Отначало задуха слабъ вѣтъръ. После се усили и следъ това ревна бурята.

Най-стариятъ жеравъ извика нѣщо, но гласътъ му заглъхна срѣдъ воя на бурята. Жеравитѣ се притиснаха единъ до другъ и отчаяно замахаха съ крила. Горѣ, при тѣхъ, имаше облаци, студъ и буря, а долу едно разярено море. И отникжде помощъ.

Майката скри болното жеравче подъ крилото си и само съ едното крило остана срещу бурята. И тя започна да изостава назадъ. Другитѣ жерави се грижеха само за себе си. Предъ грозящата смъртъ никой не мислѣше за никого.

— Елате ми на помощъ! — презъ сълзи завика майката.

Ала нейния гласъ бѣше сподавенъ, и никой не я чу.

— Елате да ми помогнете! — извика още нѣколко пѣти и все повече и повече оставаше назадъ.

— Остави ме, мамо, — зашепна разплакано болното жеравче. — Азъ и безъ това скоро ще умра! Спаси поне себе си. Така и двама ще загинемъ.

Ала майката го притисна още по-силно до себе си и съ сетни сили замаха крило. Но въ този мигъ